

словото. Азъ съмъ стожера въ храма на нашата любовъ — ти си елея, що гори, за да свѣти храма; азъ съмъ месеца на тъмната нощъ; ти си слънцето на моя роденъ край.

Нощъ превалая, а сънь ме не спохожда.

5.

3.III. Къмъ обѣдъ

Изъ далнинитѣ се мърна корабъ.

И незнамъ защо, доде ми мисль, че ти си въ него. Че ти идешъ.

Каква сладка и мила мисль!

Азъ се загледахъ о кораба. И омилѣ ми той, като роденъ братъ.

Устнитѣ неволно шепнатъ: пази я, брате мой; донесъ я читава при менъ; запази я, Боже мой, както съхранявашъ скрижалитѣ на твоето божество; запази я, Небесний Създателю, както пазишъ равновесието на вселената.

Ала до като устни шепнѣха, коваба изкриви пжтъ и се понесе на югъ. . . далечъ отъ моя брѣгъ.

Оборихъ глава и дълго мислихъ по тебъ.

Трѣба да си билъ пленникъ, далечъ отъ любимата и далечъ отъ родната земя, за да чуешъ какво вълнува мисльта въ такива часове.

О, съкровена мисль: не си ли ти моята утѣха и моя скжпъ другаръ? Не си ла ти връзката между менъ и нея? Не си ли ти, която творишъ златния тронъ, на чието кресло ще седне тая — моята избраница.

Душата ми е тронъ, а ти, Елена, си моята царица; душата ми е храмъ, а ти си псалмопѣвеца: душата ми е жертвеникъ, а ти си благовонното кадило.

6.

8. III. Вечерь.

Следъ нѣколко дневно боледуване — днесъ се продигамъ.